

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

Núm. 1.263

Divendres, 1 d'abril del 2016

SUMARI

- 1 Pau Vidal ► El catanyol es cura
- 2 Rudolf Ortega ► La necessitat d'un congrés sense èpica
- 3 J. Leonardo Giménez ► 'No més' i 'només' i altres parelles
- 4 Neus Nogué Serrano ► La distància
- 5 Albert Branchadell ► El catastrofisme cansa. Remarques crítiques sobre *El bilingüisme mata*
- 6 Núria Puyuelo ► Córrer en català
- 7 Els Marges ► Sumari del núm. 108, hivern de 2016
- 8 Si en vols més, para el cabàs

InfoMigjorn és un butlletí que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana. Es publica dues vegades per setmana, dimarts i divendres. Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots. Edició: Isabel Casadevall.

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php>. Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat.   @InfoMigjorn

1 El catanyol es cura

Pau Vidal

El catanyol es cura. Interferències castellà-català (Barcelona: Barcanova, 2012), pàg. 51

Bonhomia universal

EXEMPLE D'ÚS: «**El bo d'en** Garcia-Milà ho va explicar amb paciència.»

ÚS CORRECTE: «**En** Garcia-Milà / **El bon jan** d'en Garcia-Milà ho va explicar amb paciència.»

EXPLICACIÓ: Calc absurd que només pot parir un traductor automàtic. *El bueno de Tal*, en català, senzillament, no es diu; i si tantes ganes tens de destacar la bonhomia de la persona en qüestió, posa-hi *bon jan* (o la paràfrasi «que és bona persona»), però més aviat el faràs passar per beneító.

Entrevista al guanyador

EXEMPLE D'ÚS: «És el premi **millor** dotat de les lletres catalanes.»

ÚS CORRECTE: «És el premi **més ben** dotat de les lletres...»

EXPLICACIÓ: Ídem amb negatiu: «És el premi **més mal** dotat», i no «**pitjor** dotat». Recurs mnemotècnic: penseu en l'expressió «Mai **més ben** dit» (i sobretot no penseu en la versió espúria: «Mai **millor** dit»).

2 La necessitat d'un congrés sense èpica

Rudolf Ortega

El País, 13/03/2016

http://cat.elpais.com/cat/2016/03/13/cultura/1457893747_227650.html

Devia ser una broma. O bé un objectiu d'allò més benintencionat, tot és possible. Al cap i a la fi, es tractava d'organitzar durant l'any 2014, tot aprofitant la coincidència feliç amb el Tricentenari, ni més ni menys que el Tercer Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Formava part de les "Polítiques específiques" que per a la llengua tenia preparades el Departament de Cultura al febrer del 2013 per a la desena legislatura, i que el mateix titular de la conselleria,

Ferran Mascarell, va fer públiques sense gaires ambigüitats tot anunciant “una nova ofensiva” a favor de la llengua catalana. Va passar l’any en què havia de passar tot, i del congrés no se’n va tornar a saber res més.

Per buscar una data simbòlica, era molt millor l’enguany 2016, coincidint amb el 110è aniversari del primer congrés, celebrat el 1906, i amb el 30è del segon, el 1986. Cada edició va tenir el seu moment, la seva història. La primera va sorgir arran de l’empenta d’Antoni M. Alcover i tenia com a gran objectiu impulsar el procés de normativització, al qual es va destinar la figura més destacada d’aquella trobada: Pompeu Fabra. Prat de la Riba, aleshores president de la Diputació de Barcelona, va prendre bona nota d’algunes de les propostes, entre elles la de fundar una acadèmia pròpia, que veuria la llum l’any següent amb el nom conegut d’Institut d’Estudis Catalans.

Vuitanta anys després les necessitats eren unes altres. Assolida l’oficialitat amb la democràcia i amb una Llei de normalització lingüística encara amb pocs anys de vida, l’any 1986 l’objectiu havia de ser encarrilar el procés de normalització, vist el panorama sociolingüístic que havien llegat les migracions del franquisme i les objeccions que sectors interns plantejaven a l’avenç de l’ús social de la llengua, sobretot a l’ensenyament. Sota la presidència d’Antoni M. Badia i Margarit i amb un notable suport acadèmic i institucional, el Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana va gaudir d’una important repercussió pública i mediàtica.

En tots dos casos el congrés va suposar un salt qualitatiu per a la situació del català. Ara el moment és diferent, els problemes són uns altres, però l’exemple de llavors podria servir-nos per superar la paràlisi de la política lingüística actual i establir les bases per desentotsolar-se. I de passada recuperar la catalanística com a disciplina d’estudi i interès, tenint en compte la davallada que ha patit la filologia catalana com a opció acadèmica i l’orfandat en què ens ha deixat el traspàs d’alguns noms notables, com ara Joan Solà, Francesc Vallverdú o el mateix Badia i Margarit.

Tanmateix, els trenta anys que han transcorregut des del darrer congrés sembla que han passat una factura difícil de pagar, tenint en compte el trencament intern en el compromís amb la normalització, els successius intents de fracturar la unitat de la llengua i, sobretot, la susceptibilitat que envolta tot el que estigui relacionat amb el català. Una cosa tan aparentment simple com distribuir les diferents àrees d’estudi al llarg i ample de tot el domini lingüístic, tal com es va fer en el segon congrés, avui seria titllada de vindicació pancatalanista i possiblement acabaria sent carn de titular visceral en segons quina premsa.

Què se n'ha fet, del projecte de Mascarell? El reprendrà el conseller Santi Vila? O haurem d'esperar al 2040, amb el quadricentenari de la Guerra dels Segadors? Que s'asseguin sense tuteles polítiques els experts, filòlegs, lingüistes, i que s'encarin als problemes a fi d'establir alguna mena de línia a seguir en uns temps en què les novetats eclipsen el territori de confort. En tot cas, no suposa cap mena d'ajuda que la política instrumentalitzi un esdeveniment social i acadèmic d'aquesta magnitud, ni que prometi fer-lo coincidir amb altres fastos tot recurrent a l'èpica. Ja no cola.

3 'No més' i 'només' i altres parelles

J. Leonardo Giménez

Levante-EMV, 07/03/2016

<http://www.levante-emv.com/cultura/panorama/2016/03/07/mes-i-nomes-i-altres/1388453.html>

Corregint el text de les instruccions per a l'admissió a un espectacle infantil, veig que en una d'estes deia: «No més xiquets i xiquetes menors de deu anys, acompanyats de persones adultes». L'errada és clara en l'assenyalat *no més*, que en eixe context ha d'anar junt: *només*.

Pel sentit, sabem que l'espectacle era sols/solament/només per a infants d'edat inferior a deu anys, però literalment, l'anunci deia que ja no s'admetien xiquets i xiquetes menors d'eixa edat. Justament el contrari del que realment volia dir. En alguns dobles lingüístics es produïxen errades d'eixes.

Fa ja uns quants anys hi hagué una partida nombrosa de contenidors per al reciclatge de cartó, procedents d'un organisme públic, que portaven adherit el rètol de «No més cartó». I així van estar, molt de temps, pels cantons i altres llocs destinats a l'emplaçament d'eixe mobiliari. Encara com tots sabíem per a què eren eixos depòsits, perquè si haguérem fet cas de l'avís instructor, els cartons els haguérem tornat a casa o escampat per la redor dels contenidors. *Només* és sinònim de 'sols', 'solament', 'únicament'. «*Només* tinc dos fills», «Ho fa *no-més* per molestar».

Un altre doblet que sovint dona lloc a errades és *sinó/si no*, junt o separat. És junt, *sinó*, accentuat gràficament, quan és adverb i expressa contraposició: «No ha vingut son pare, *sinó* el germà», «No anirem al cine, *sinó* al teatre». També és junt quan introduïx una afirmació en oposició a allò que s'acaba de

negar, «No ho negue, *sinó* que em reafirme en el que he dit abans». És separat quan representa el condicional *si* més l'adverbi de negació *no*: «*Si no* véns, m'enfadaré», «*Si no* estudies un poc més, mai aprovaràs», «Fes el que t'han manat, *si no* et castigaran». També és separat quan hi ha la conjunció concessiva *si* més l'adverbi de negació *no*, «*Si no* intel·ligent, almenys és treballador i servicial».

El doblet *sobretot/sobre tot* també sol provocar alguna confusió. *Sobretot* junt, és un adverbi que significa 'per damunt de tot, principalment', «Ella és, *sobretot*, una gran professional». «Tots el volien, *sobretot* els seus empleats». Pot ser separat en frases com ara «*Sobre tot* això que m'has dit ja en parlarem», «La sospita caigué *sobre tot* el poble». Com a regla pràctica, podem dir que si llevant el *tot* la frase té pràcticament el mateix sentit, és separat. En la primera frase, l'expressió *sobre tot*, seria canviaïble per 'respecte a', 'respecte de', 'pel que fa a', 'quant a'. En la segona, seria substituïble per 'damunt'.

Quan i *quant* també a vegades els veiem trabucats en algun blog, en whats-apps i en algun altre tipus de text. *Quan*, amb *n* final, fa referència a temps, moment, època, «*Quan* vindrà la xiqueta?», «Això passava *quan* el iaio vivia». També en frases com «*Quan* no diu res, és perquè no té raó», «*Quan* no pot ser, no pot ser». Per la seua banda, *Quant*, amb *t* final, representa referències quantitatives, com ara: «*Quant* de pa vols», «*Quants* quilòmetres hi ha de València a Castelló?».

4 La distància

Neus Nogué Serrano

Lliure i Millor, 23/03/2016

<http://lliureimillor.cat/16101/>

Fent classe o llegint bibliografia sobre temes diversos, de tant en tant ens trobem dient o llegint que la distància és un factor que permet explicar determinats fenòmens sintàctics. Fa uns dies vaig voler recollir els que m'he trobat últimament, i em van sortir els quatre que explico en els apartats següents. Tots quatre estan explicats amb més detall a la *Gramàtica del català contemporani*. Al final trobareu la referència precisa dels autors i els capítols implicats.

La concordança dels noms col·lectius

Els noms col·lectius que designen entitats que conceptualitzem com a homogènies, normalment concorden en singular amb el verb (en parlo amb més detall en [aquest apunt](#) del meu blog de lingüística).

(1) El ramat està assedegat

(2) La tropa és disciplinada

Però la distància entre el nom i el verb afavoreix que el verb vagi en plural, tal com es pot veure comparant el primer verb dels exemples següents amb el segon.

(3) **La gent diu** una cosa i després en **fan** una altra

(4) A l'excursió hi **ha anat** tot **un grup** de Manresa. Primer **han pujat** a l'Aneto i després, al Mont Perdut

El subjuntiu a les subordinades dels verbs “emotius”

Els verbs i predicats “emotius” expressen sentiments (*lamentar, agradar, retreure, ser una llàstima, ser fantàstic...*) o, en alguns casos, valoracions (*criticar, ser normal...*). I normalment, quan porten una subordinada com a subjecte o complement directe, el verb va en subjuntiu.

(5) **Va lamentar que hi hagués** tan poca gent

(6) **M'agrada que em diguis** això

Però la distància entre el verb de la principal i el de la subordinada afavoreix que aquest segon verb vagi en indicatiu.

(7) **És curiós que**, de fet, en una llengua com el català la realització d'aquesta possibilitat **sembla** anar fortament condicionada per factors estructurals

(8) El Josep Lluís **va lamentar que**, quan després de jubilar-se va voler disposar dels diners que havia dipositat en un banc del qual era client des de feia més de quatre dècades, ja no **va poder** fer-ho

En una versió més curta d'aquestes dues oracions, el verb aniria en subjuntiu:

(7') **És curiós que sembli** anar fortament condicionada per factors estructurals

(8') El Josep Lluís **va lamentar que** ja no **pogués** fer-ho

La concordança negativa (o “doble negació”)

A les oracions negatives, quan ja hi ha una paraula negativa (*ningú, mai, res...*) davant del verb, és optatiu que també hi aparegui l'adverbi *no* (tant des d'un punt de vista descriptiu com normatiu).

(9) **Ningú (no)** ens ha vist

(10) **Mai (no)** diuen el que pensen

Però, com més distància hi ha entre la paraula negativa i el verb, més es tendeix a fer explícit l'adverbi *no* davant del verb.

(11) **Cap** de les plantes que vam deixar a la banyera abans de marxar de vacances **no** sembla que s'hagi mort

(12) **Res** del que us va dir el Pere abans de marxar, **no** us hauria de sorprendre

També en aquest cas, una versió més curta de les dues últimes oracions admet amb més facilitat la variant sense *no*:

(11') **Cap** de les plantes sembla que s'hagi mort

(12') **Res** del que us va dir us hauria de sorprendre

Un pronom feble dins d'una oració de relatiu

Hi ha subordinades de relatiu que es resisteixen a deixar buida la posició de la funció sintàctica que, en teoria, ja representa el pronom relatiu, i l'ocupen amb el pronom feble corresponent. Un dels factors que hi intervenen, entre altres, és la distància entre els dos elements, el pronom relatiu i el pronom feble teòricament innecessari. És el cas dels exemples següents:

(13) La gent ha començat a parlar d'un federalisme **del qual** fa uns mesos a Madrid ningú **en** volia sentir a parlar

(14) Hi ha ciutats **en què**, si hi passes gaires dies, et sembla que **hi** has viscut tota la vida

Si fem la prova de suprimir el pronom feble, l'oració ens queda coixa; ens hi falta alguna cosa, el pronom que hem suprimit.

(13') La gent ha començat a parlar d'un federalisme **del qual** fa uns mesos a Madrid ningú volia sentir a parlar

(14') Hi ha ciutats **en què**, si hi passes gaires dies, et sembla que has viscut tota la vida

I si fem la prova de reduir la distància entre els dos elements, el pronom feble no es fa tan necessari.

(13'') La gent ha començat a parlar d'un federalisme **del qual** no vull sentir a parlar

(14'') Hi ha ciutats **en què** et sembla que has viscut tota la vida

A propòsit d'aquest últim cas, Joan Solà observa que “el problema, avui no resol, és que la distància s’ha de definir” (vegeu la referència a la nota d’aquí sota). És cert: en aquests casos, com en altres en què adduïm la distància com a factor —o la llargada (ara penso en la coma que pot separar els subjectes llargs o complexos del verb)—, no hi ha un mesurador objectiu que permeti establir els límits del fenomen d’una manera dràstica. Però la comparació amb exemples en què aquest factor desapareix és, com hem vist, un indicatiu de la seva rellevància. I d’altra banda, la psicolingüística, i també els estudis sobre l’accessibilitat dels referents, poden contribuir a trobar els trets compartits per aquests fenòmens, i altres de similars, i a explicar-los d’una manera més acurada. Aquí ens hem limitat a observar-los i descriure’ls mínimament sota aquesta perspectiva comuna.

Nota. Trobareu explicats amb més detall aquests quatre casos en els capítols següents dels dos volums dedicats a la sintaxi de la *Gramàtica del català contemporani*:

- La concordança dels noms col·lectius: Aurora Bel § 2.4.4.1
- El subjuntiu a les subordinades dels verbs “emotius”: Sebastià Bonet § 19.8.3
- La concordança negativa (o “doble negació”): M. Teresa Espinal § 24.3.2.2
- Un pronom feble dins d’una oració de relatiu: Joan Solà § 21.5.6

Una part dels exemples són d’aquests autors; d’altres són de collita pròpia.

5 El catastrofisme cansa. Remarques crítiques sobre *El bilingüisme mata*

Albert Branchadell

Els Marges, núm. 107, tardor 2015, pàg. 94-118

<http://www.migjorn.cat/pdf/marges-107-2015-94-108.pdf>

RESUM. Al seu llibre *El bilingüisme mata* Pau Vidal sosté que el català s’està convertint en un dialecte del castellà i que l’única manera de posar remei a aquesta situació és atorgar-li l’estatus d’única llengua oficial en un estat independent. Aquest article posa en dubte tots dos postulats: Vidal no proporció-

na prou evidència empírica per a validar el primer i renuncia a explicar com l'oficialitat exclusiva del català pot frenar la seva suposada degradació.

PARAULES CLAU: bilingüisme, contacte de llengües, degradació lingüística, política lingüística, sociolingüística catalana.

El bilingüisme mata. Del canvi climàtic al canvi idiomàtic (Barcelona: Pòrtic, 2015), de Pau Vidal, no és ni pretén ser una obra científica, però defensa dues hipòtesis que interpel·len la comunitat científica, i és bo que rebi una resposta científica a part de les nombroses respostes (adhesions) periodístiques que ha rebut. La principal hipòtesi sociolingüística del llibre (p. 14) és que “el català no es morirà per falta de parlants: es morirà per falta de català”. Dit d’una altra manera: el català d’avui registra un nivell d’interferències del castellà tan elevat que està a punt de perdre la seva idiosincràsia per convertir-se en una varietat d’aquesta llengua. (Ja advertim aquí que ens caldrà sobrevolar algunes llicències poètiques de l’autor, que en aquest cas està hiperbòlicament convençut que si això ens passa “serem els pioners d’una novetat en el camp de la sociolingüística”.) Aquesta hipòtesi sociolingüística és completada amb una altra de política: l’única manera de salvar el català d’aquesta mort imminent consisteix a convertir-lo en l’única llengua oficial d’un estat català independent. En aquest article volem exposar dubtes sobre totes dues hipòtesis: en primer lloc, no és evident que el català s’estigui morint “per falta de català”; en segon lloc, encara que això estigués passant de debò, no és evident en quin sentit “l’única cura possible” és el monolingüisme oficial en un estat català independent.

Si *El bilingüisme mata* fos una obra científica, el primer retret que caldria fer-li és que no ofereix un bon estat de la qüestió. No passa res: tot el que cal fer és observar que la hipòtesi de la mort imminent del català no és precisament cap novetat en l’extensa bibliografia sociolingüística i parasociolingüística catalana, i sobretot cal observar que no és cap novetat ni tan sols si es refereix específicament no pas al nombre de parlants de la llengua sinó a la degradació del seu corpus. “El català es troba en un procés d’assimilació amb el castellà fins al punt que es pot dir que evoluciona cap a la conversió en un mer dialecte d’aquesta llengua”. Vidal 2015? No, és el que van escriure August Rafanell i Albert Rossich al número de la *Revista de Catalunya* de gener de 1990. “La qualitat interna de la nostra llengua actual del carrer és greu en extrem en tots els aspectes: fonètic, morfològic, sintàctic, semàntic i fraseològic, fins al punt que, amb tota l’exactitud, ha estat qualificada de patuès i de dialecte del castellà pels nostres especialistes”. Vidal 2015? No, això és el que escrivia Joan Solà al *Diari de Barcelona* ara fa més de 25 anys (el 24 de febrer de 1990, per ser

exactes) –molt abans del seu cèlebre discurs al Parlament (l'1 de juliol de 2009) en el qual tant s'inspira Vidal.

No cal dir que aquesta reiteració del catastrofisme planteja algun interrogant. Per posar-ho en termes solanians: hi ha un grau de gravetat pitjor que “greu en extrem”? Si la resposta és negativa, potser el màxim que pot fer Vidal és mostrar que la qualitat interna de la llengua és *tan* greu com fa 25 anys, és a dir, que la situació es manté *estable dins la gravetat*. Aquí sorgeix inevitablement la qüestió de quant de temps pot viure una llengua la qualitat interna de la qual “és greu en extrem en tots els aspectes”. (Sens dubte, es pot plantejar legítimament la sospita que potser l'any 1990 la qualitat de la llengua no era realment greu “en extrem”.) Sigui com sigui, a part de Rafanell, Rossich i Solà, la hipòtesi de la mort *qualitativa* del català l'han exposada també autors tan diversos com M. Lluïsa Pazos [*Una llengua sense ordre ni concert*, 1993] i Carme Junyent [“El català: una llengua en perill d'extinció”, 1999]; fa 13 anys la hipòtesi ja tenia prou gruix perquè Albert Branchadell la tipifiqués en el seu catàleg de sis perills que assetgen el català com “el perill de la degradació” [“Les institucions de l'Estat i el sector privat com a àmbits de promoció del català”, 2002].

Nova o no, el que hem de fer en aquest article és perfilar bé la hipòtesi de Vidal i, sobretot, calibrar bé l'evidència empírica que l'hauria de validar.

Si voleu llegir aquest article íntegrament, podeu fer-ho [en aquest enllaç](#) (per gentilesa d'[Els Marges](#) i de l'autor).

6 Córrer en català

Núria Puyuelo

El Punt Avui Cultura, 20/03/2016

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/948669-correr-en-catala.html>

Prop de 17.000 atletes van participar diumenge passat en la maratón de Barcelona, una cita ineludible per a aquells aficionats al fúting, vull dir al *running*, o a córrer, o n'hem de dir jòguing? En català, la forma habitual per referir-se a aquest esport és el verb *córrer*: “m'agrada córrer”, “surto a córrer al vespre”, “són les vambes de córrer”... Segons el Termcat, també es pot fer servir la forma *fúting*, tot i que la paraula *fúting* s'utilitza més quan l'exercici de córrer es fa amb l'objectiu de mantenir-se en bona forma i el mot *córrer* s'usa preferentment

quan l'exercici es du a terme amb un al·licient competitiu, amb l'objectiu de participar en curses. Al costat d'aquestes dues formes, el Termcat també recull com a sinònim complementari el mot *jòquing*.

Tots aquests mots es troben recollits dins la [Terminologia de les curses populars](#), publicada fa pocs dies en línia i que recull 192 fitxes terminològiques relacionades amb aquest esport. Donant un cop d'ull pel vocabulari recollit, trobem que de la tira de tela on els corredors porten el mòbil se'n diu *braçal per al mòbil* o *braçal portamòbil*, i de la peça de roba en forma de tub que es posa per abrigar-se el coll cal dir-ne *tapaboques* (i no **braga*). Pel que fa l'equipament, també cal destacar la *sabatilla voladora* (*fly running shoe*, en anglès), que és la sabatilla concebuda per afavorir la velocitat del corredor.

Pel que fa a les curses, cal remarcar les formes *calaix de sortida* o *sortida per calaixos* (*start corral* i *start by corrals*, en anglès), que fa referència als espais en què estan distribuïts els atletes a la sortida d'una cursa per agrupar els corredors que tenen un temps semblant. Quant a la competició, el mot *arribat* (*finisher*) s'utilitza per designar el corredor que aconsegueix acabar una cursa sense obsessionar-se per la marca, només pel simple plaer de participar-hi.

També es recull la paraula *afinada* (*taper* o *tapering*, en anglès), que es refereix a la reducció de la càrrega d'entrenament en el període precedent a una competició, per disminuir l'estrès físic i psicològic del corredor i incrementar-ne el rendiment.

7 Els Marges

Índex del núm. 108, hivern de 2016

<http://www.elsmarges.cat/> · [Subscripcions](#)

EDITORIAL

Les tesis (doctorals) i els dies (laborals)

ESTUDIS

Es pot normativitzar la pragmàtica? Algunes reflexions i alguna proposta. Lluís Payrató

L'estatus de les llengües a la República Catalana: una breu anàlisi del desenvolupament del debat. Montserrat Sendra i F. Xavier Vila

Les confusions de les abelles: un motiu poètic en Fontanella i Massanés (i també en Carner). Jaume Coll Mariné

RE(LLEGIR)

El cuc que esdevingué crisàlide. Per a la lectura de *Sum Vermis* de Jacint Verdaguer. Joan Santanach

Après moi, le déluge de Lluïsa Cunillé: política i sostracció. Héctor Mellinas

AL MARGE

Qui fa un test, en fa dos (o de la pertinaç pretensió de no mocar-se amb mitja màniga). Quico Baixades de l'Abadia

RESSENYES

Martí de Riquer i els valors clàssics de les lletres. Vocació literària i filologia, en el centenari del seu naixement, per Marcel Ortín

Carles Lluch, *Novel·la catalana i novel·la catòlica: Sales, Benguerel, Bonet*, per Jordi Cornellà-Detrell

Lola Anglada, *Memòries 1892-1984*, per Josep Murgades

C. Oriol i E. Samper (eds.), *Això era i no era. Obra folklòrica de Josep M. Pujol*, per Alfons Gregori

Ramon Erra, *Far West gitano*, per Pep Sanz Datzira

8 Si en vols més, para el cabàs

- ▶ [Jornada d'Onomàstica de l'AVL 2016: toponímia i antroponímia de la comarca de la Safor](#). Gandia, 15 i 16 d'abril del 2016.
- ▶ ["Referents: Aina Moll"](#) (*Lliure i Millor*, 13/03/2016). Entrevista de David Pagès i Cassú a Aina Moll, lingüista i directora general de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya (1980-1988).
- ▶ ["La Societat d'Onomàstica publica l'anuari *Onomàstica* i la revista *Noms* amb el suport de la Direcció General de Política Lingüística"](#) (Notícies de llengua catalana, Generalitat de Catalunya, 14/01/2016)

- ▶ [“El Consell d’Europa critica les dificultats per poder fer servir el català a la justícia”](#) (*VilaWeb*, 21/01/2016). Exigeix a l’estat espanyol que “modifiqui el marc jurídic” i “garanteixi que una proporció adequada del personal judicial” tingui “un coneixement pràctic” de la llengua.
- ▶ [“La supervivència del català a la Catalunya Nord, en perill”](#) (*Racó Català*, 11/03/2016). L’Enquesta d’Usos Lingüístics 2015 constata que la transmissió lingüística intergeneracional del català continua gairebé interrompuda.
- ▶ Montserrat Franquesa: [“Umberto Eco, la llengua materna i l’esperanto”](#) (*Núvol*, 20/02/2016)
- ▶ Joan Solé Camardons i Anna Torrijos López, [“Què passa amb el català? Creix o decreix? Una lectura aplicada de l’Enquesta d’usos lingüístics de la població 2013”](#) (*Llengua i Ús. Revista Tècnica de Política Lingüística*, núm. 57, 2n semestre de 2015)
- ▶ Ester Bonet: [“Em va il·lusionar fer l'article 500.000 de la Viquipèdia”](#) (*El Nacional*, 14/03/2016). Entrevista per Gustau Nerín. Vegeu també [“La Viquipèdia en català supera els 500.000 articles”](#), del mateix autor.